

<C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a valečné\Beletria\Junkova Lydie\Posledni hon.pdb>

PDB Name: Poslední hon

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Poslední hon

Lydie Junková

Nejdřív ho vůbec nepoznal.. Ostatní muže, kteří se shromáždili na louce kolem mysliveckého hospodáře, většinou dobře znal - pouze toho jediného nikdy neviděl. Nebo přece? Starší, vysoký, mírně přihrblý, krátce zastřížené vousy pod podivnou zrzavou hučkou.

Při druhé nahánce si všiml, že je to vynikající střelec. V houstnoucí mlze, jež plíživě polykala vzdálenější obrysy smrků, lovci postupně ztráceli jistotu. Vyletující bažanty chybovali téměř všichni, jenom zrzavý klobouk neztrácel jistotu. Nikdo se mu tady nevyrovnal, střílel jako zkušený pytlák.

Koho mu to jen připomínal?

Málem přeslechl, že myslivecký hospodář vyhlásil nástup ke kruhové leči. Vydal se tedy kupředu. S puškou přes rameno klopýtal za ostatními, v kluzké oranici div neupadl. Ten pohotový střelec se mu ztratil z očí. Teprve když se všichni zastavili a otočili se zády ke středu kruhu, do kterého postupovali dál už pouze honci, objevil se zrzavý klobouk nečekaně po jeho pravici. Jako příznak...

Že v té mlze vůbec pokračujeme, prohodil soused z druhé strany. Než mu stačil přitakat, ozvala se znovu trubka a vzápětí začala zvěť prorážet ven z kruhu lovců, divoce, zmateně, zoufale.. Mlha se začala stahovat a odkryla vlhkou půdu na několik desítek metrů. Nelíbilo se mu to. Vlastně neměl kruhový hon vůbec rád. Zvedl mechanicky pušku a několikrát bez míření vystřelil. Zato zprava padaly výstřely krátce po sobě, zajíc zavřiskl a skončil trhavým přemetem, a ne jeden.

Lov ho už vůbec nezajímal. Někde v hloubce se neklidně zavrtěl nejasný, nepříjemný pocit nechuti. V polední přestávce, když se všichni shromáždili na malé mýtině, prohlédl si důkladněji muže v zrzavém klobouku. Nemít ty šedivé vousy...Mírně zahnutý úzký nos, jasně modré oči pod nápadně hustým

obočím - je to možné?

Muselo to být dobrých patnáct let, co od nich inženýr odešel - oficiálně na vlastní žádost...Byl to určitě on!

Nevzpomínal na tu záležitost rád, vlastně se na ni snažil co nejrychleji zapomenout. Po výzkumáku se tenkrát šuškal, že inženýr musel odejít, jelikož se stal nepohodlným náměstkovi: nejenže mu konkuroval při výzkumu, ale hlavně v aspiracích na šéfa ústavu.

A nebyla to nakonec pravda? Vyštval jsem ho, protože mi šel na nervy. Hlavně proto, že si dokázal získat autoritu. Ani mu to nedalo práci. Měl jsem z něj mindrák, tak velký, že ještě dnes ... Nebo to bylo špatné svědomí?

K čertu! Copak se snad inženýra někdo zastal? Měli ho třeba také dost. Nesmysl, prostě měli strach z neoblíbeného a vlivného ředitelova náměstka! Kam inženýr tenkrát vlastně odešel? Říkalo se, že nemohl sehnat pořádné místo - prý kvůli mému posudku

Rozmrzele si vyhrnul límec. A není to dnes už všechno jedno? Ředitelem se stejně stal nakonec někdo jiný. Zbytek cigarety ho začal pálit do prstu; prudce ho zamáčkl na vlhkém kameni. Tím energickým pohybem se vzpamatoval. Nakonec je to nesmysl, pod tou zrzavou hučkou je někdo úplně jiný, jen jsem si něco vsugeroval... Nikdy jsem ho neviděl.

Chtěl si navléknout rukavici, ale v tom okamžiku se střetl s jeho pohledem. Jako když udeří: ty oči, tvrdé, výmluvné. Tak tedy přece - ale jak zestár! Obrátil se k němu zády, potýkal se s rukavicí. Mrzutá náhoda! Ale přece se takovou hloupostí nedá vyvést z míry.

Dal se na pochod, před sebou nějaké nohy v zelených holínkách, šli nyní v řadě za sebou k vysokému smrkovému lesu.

Mlha se tu vetřela mezi stromy, visela z nich v cárech, drobnými smutnými kapkami se vracela z větví zpátky k půdě, pokryté zvlhlým jehličím..

Opřel se zády o strom a hlasitě se nadechl. Potřeboval najednou víc vzduchu. Honci už harašili v okolních křovinách, tloukli holemi do kmenů. Lovci stáli deset, dvacet metrů od sebe. Křečovitě, jako by mu někdo postrkoval bradu, se pootočil doprava. Zpoza nízkého smrčku vyčníval zrzavý klobouk. Někde mezi nimi zapraskala větev, vyrazil zajíc. Nevšiml si ho. Strnule zíral do ústí dvouhlaňové brokovnice, stájející se směrem k němu.

Zadržel dech. Přece nezačnu rvát! Výstřel ho téměř srazil k zemi. Pár metrů před ním sebou zaškubal zajíc a vzápětí zhasl. Hlavou mu proletěla smršť - všechny ty nešťastné náhody na lovu...

Co blázním! peskoval se, střílí přece normálně před sebe! Toporně se znovu ohlédl doprava.

Vtom halasně zazněl signál ukončující leč.

Ve vesnickém hostinci se večer oslavoval zdařilý hon. Kupodivu mu, kromě zajíců, nepadl nikdo za oběť.

"Co je s tebou?" vyptával se myslivecký hospodář.

"Ale nic - asi jsem nastydl."

"To chce zahrát!" Ze všech stran mu vydatně nalévali.

Pil a občas mrkl přes stůl, kde seděl právě proti němu inženýr; zrzavý klobouk teď neměl, prořídle šedivé vlasy mu padaly na límec. Vypadal ještě starší, ale zato už úplně obyčejně. Z ničeho nic se usmál: "Ty se na mě nepamatuješ, Miloslave?"

Vždycky ho oslovoval právě takhle, nezkráceným křestním jménem. Kdysi ho to dráždilo, dnes se mu naopak ulevilo. "Ale pamatuju," řekl a zvedl sklenku. Najednou to bylo všechno směšné, leče v mlze, vřeštící zajíci, namířené hlavně.

Připili si. Připíjel si pak se všemi.

Někdy po půlnoci inženýr vstal. "Musím domů, mám to daleko. Rozloučili se podáním ruky.

O něco později se zvedli i poslední vytrvalci. Kolik bylo hodin? Nevěděl. Odmítl fořtovu nabídku, aby u nich přespál. "Doma by měli starost. Vždyť to mám kousek."

"Ale nechod' přes les! Místy jsou závěje," řekl fořt.

Po cestě uježděné pásovým traktorem se mu šlo docela dobře. Začal si spokojeně hvízdát. Někde za ním se ozval slabý zvuk. Otočil se. Zdálky se blížily nějaké reflektory. Kdo tudy mohl tak pozdě jet?

Uhnul se ke straně, ale světla se najednou zastavila. Oslepovala ho, zaclonil si oči. Najednou zhasla.

Když se rozkoukal, zahlédl tmavý předmět, vysouvající se z okna. Proti světlému nebi nad cestou se pomalu, kousek po kousku, otáčel směrem k němu. Puška! Chtěl utíkat, ale jakoby mu ochrnuly nohy. Chtěl křičet, ale nevyrazil ani hlásku. Rozškytal se. To ho vzpamatovalo. Dal se do běhu. Vzápětí zase ten vrčivý zvuk! Zavrávorál, ztratil rovnováhu, upadl. Vůz zastavil. Hlaveň na něj cílila z několika metrů. Poslední hon!

Hrůza ho vymrštila na nohy, Znovu se rozběhl, utíkal, zakopl, natáhl se, narazil si loket. Po čtyřech přešel příkop, začal se drápat do svahu, chytal se větví, bořil se do sněhu. Ticho...Obrátil se - pod ním na cestě tmavá hmota vozu. Otvíraly se dveře? Zavyl a dral se dál, klopýtal přes kořeny, propadal se do závějí. Les vrátil ozvěnu výstřelu.

Druhý den ráno ho našel lesníkův pes. Ležel v nehluboké závěji, na obličejí oděrky, slabě dýchal.

"Proč jsi šel přes les, proboha," křížoval se fořt.

Ztěžka se probíral ... Matná představa reflektorů, temná hmota vozu, namířená hlaveň... Nic určitého. Mlha. Stalo se to vůbec?

"To máš z těch tvých lovů!" vyčítala mu doma manželka. "Víš, jaký jsme měli strach? Ty nemáš svědomí!"

Svědomí... "Už na žádný hon nepůjdu," řekl.